

Τὰ μπουχτίζουν στὰ γράμματα (Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἀγ. Παΐσιος Ἀγιορείτης / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ὁρθοδοξία και Ὁρθοπραξία](#)

Βλέπω παιδιά πού ἔχουν τελειώσει ὄχι μόνο Λύκειο ἀλλά καί Πανεπιστήμιο νὰ γράφουν κάτι γράμματα, νὰ κάνουν κάτι λάθη... Ἐμεῖς τοῦ Δημοτικοῦ ἤμασταν καί τέτοια λάθη δέν κάναμε. Καί ἂν εἶναι φοιτητές τῆς Φιλολογίας ἢ τῆς Νομικῆς, κάτι γίνεται. Ἄν εἶναι ἄλλης Σχολῆς, δέν ξέρουν νὰ γράψουν. Ἐνῶ τὸ Σχολαρχεῖο παλιὰ ἦταν... (σὰν Πανεπιστήμιο). Ἐδῶ βλέπεις καί στὸ Δημοτικὸ πόσα μάθαιναν τότε τὰ παιδιά, πόσο μᾶλλον στὸ Σχολαρχεῖο!

Σήμερα τὰ φορτώνουν ἓνα σωρὸ καί τὰ μπερδεύουν. Τὰ μπουχτίζουν στὰ γράμματα χωρὶς πνευματικὸ ἀντιστάθμισμα. Στὰ σχολεῖα τὰ παιδιά πρέπει πρῶτα νὰ μαθαίνουν τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Μικρὰ παιδιά νὰ πᾶνε νὰ μάθουν ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά -ἐνῶ Ἀρχαῖα νὰ μὴ μάθουν - μουσική, τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο... Τί νὰ πρωτομάθουν; Ὅλο γράμματα καί ἀριθμοὺς καί ἐκεῖνα πού εἶναι νὰ μάθουν, γιὰ

τὴν Πατρίδα τους κ.λπ., δὲν τὰ μαθαίνουν. Οὔτε πατριωτικὰ τραγούδια οὔτε τίποτε.

Πιάσε ἓνα ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιὰ τώρα καὶ ρώτησε τό: «Σὲ ποιό νομὸ εἶναι τὸ χωριό σου; Πόσο πληθυσμὸ ἔχει;». Δὲν ξέρει νὰ σοῦ πῆ. Σοῦ λέει: «Θὰ πάω στὸ Πρακτορεῖο, θὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο καὶ θὰ μὲ πάη στὸ χωριό. Ἀφοῦ ξέρει ὁ εἰσπράκτορας, θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλω νὰ πάω στὸ τάδε χωριό, θὰ πληρώσω καὶ θὰ μὲ πάη». Ἐμεῖς στὸ Δημοτικὸ ξέραμε ὅλον τὸν κόσμον ἀπ' ἔξω. Γιατί ἔπρεπε νὰ ξέρης ἀπ' ἔξω τὶς πόλεις ὅλων τῶν κρατῶν ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες κατοίκους καὶ ἄνω. Μετὰ ἔπρεπε νὰ ξέρης τὰ μεγαλύτερα ποτάμια στὸ φάρδος καὶ στὸ μάκρος καὶ τὰ ἀμέσως μικρότερα, τὰ μεγαλύτερα βουνὰ κ.λπ. -πόσο μᾶλλον τῆς Ἑλλάδος! Τὸ ἔχω δεῖ καὶ σὲ μεγάλους ὄχι μόνο σὲ μικρὰ παιδιὰ· φοιτητῆς νὰ μὴν ξέρη πόσους κατοίκους ἔχει ἢ πόλη στὴν ὁποία σπουδάζει! Ρώτησα ἓναν ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο βουνὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν ἤξερε. Ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο ποτάμι, τίποτε. Τὸ πιὸ μικρό, οὔτε αὐτό. Φοιτητῆς καὶ νὰ μὴν ξέρη τίποτε γιὰ τὴν Πατρίδα του! Θά' ρθοῦν μετὰ οἱ ... «φίλοι»μας, οἱ γείτονες, καὶ θὰ τοῦ ποῦν: «Αὐτὴ δὲν εἶναι πατρίδα σου· εἶναι πατρίδα δική μας», καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήση: «Καλὰ λέτε, ἔτσι εἶναι!» Καταλάβετε; Ἐκεῖ πᾶμε! Ἄν ρωτήσης ὅμως τὰ σημερινὰ παιδιὰ γιὰ τὸ ποδόσφαιρο ἢ γιὰ τὴν τηλεόραση, τὰ ξέρουν ὅλα καὶ ὅλους ἀπ' ἔξω.

Καὶ βλέπεις, ἦρθαν παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία καὶ ἤξεραν γράμματα. «Ποῦ τὰ μάθατε τὰ γράμματα;», ρωτᾷς τοὺς Βορειοηπειρωτῆς. «Στὶς φυλακές», σοῦ λένε. Ἐκεῖνα τὶς φυλακὲς τὶς ἔκαναν σχολεῖα. Τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ τὰ σχολεῖα τὰ ἔκαναν φυλακὲς· κλείστηκαν μόνον τους μέσα μὲ τὶς καταλήψεις... Τὰ παιδιὰ σήμερα, ἰδίως στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, εἶναι ζαλισμένα· πιὸ πολὺ στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Λύκειο. Στὸ πανεπιστήμιο εἶναι πιὸ ὠριμα. Ἐκεῖ ἄλλωστε, ὅποτε θέλουν πηγαίνουν.

Πηγή: agiazoni.gr